

Då hörde hon en knackning på dörren och med kaffemuggen i handen gick hon för att öppna. I det bleka skenet från lampan över ytterdörren såg hon Robin Färm, lika orakad och hålögd som på förmiddagen.

– Astrid, sade han, du sade att du kunde köra i skogen. Tror du att du fixar att göra det nu i natt? Det står en traktor med gödseltanken full med vatten och väntar nere vid sjön men killen som skulle köra den har kollapsat. Vätskebrist, han har hållit på hela dagen.

– Visst, sade Astrid, jag kommer, ge mig några minuter bara!

– Har du en kopp kaffe åt mig också, sade Robin och klev in i köket, det skulle sitta bra. Astrid räckte över sin halvdruckna mugg till honom. Han lade i två sockerbitar och hällde snabbt i sig det beska kaffet medan Astrid fyllde två plastflaskor med vatten. Sedan gick hon till skrubben bakom trappan, tog fram skyddskläderna hennes morbror Lars använt när han arbetade i skogen och drog på sig dem. De var för stora men inte värre än att hon kunde använda dem.

– Vänta, sade Robin varnande när hon började sticka fötterna i Lars skyddsskor, ta ett par vanliga stövlar i stället! Inget med stålhätta, det kan bli för varmt om du kommer nära elden.

Hon tryckte ner Lars skyddshjälm på huvudet och ryckte ner brandsläckaren från väggen.

– Jag bär den, sade Robin, du har ju vattenflaskorna.

Sida vid sida gick de över Astrids gårdsplan och fortsatte ner mot sjön. Gräset frasade under deras tunga stövlar, sprött och brunt efter den långa torkan, och natten gav ingen läskande dag. Luften luktade rök, torr och stickande mot ansiktet som om all fukt sugits upp och förångats i den brinnande skogen. Natthimlen var molnfri och över sjön hängde fullmånen, inte skinande och blank som ett silvermynt utan mattgrå som ett buckligt tennfat med det silvervita skenet dämpat av diset från branden.

Genom mörkret skar strålkastarna från en karavan av fordon som klumpigt rullade uppför sluttningen – två traktorer med gödselspridare och en skogsmaskin lastad med vattentank, i månljuset följda av svarta skuggor över gräset.

– Vi försöker lägga ut en ny begränsningslinje, sade Robin, vi tar vägen förbi Getklacken och mossen in på vägen som går norrut mot Storpersbodarna. Du kör sist, bakom mig, och följer efter mig när vi delar på oss. Det är där vi ska slå på vattenspridarna.

Han klev in i hytten på Hildurs traktor. Astrid klättrade upp i det enda fordon som stod kvar vid sjön, ett grönt monster från John Deere, och startade motorn. Hon hade kört sin

morfars och sin morbrors traktor ibland, och 1991, innan hon åkte ner till Balkan hade hon tagit körkort för lastbil. Medan hon kände sig fram bland växlarna undrade hon ett ögonblick om hon tagit sig vatten över huvudet nu och började sedan småskratta för sig själv när hon i backspegeln såg tanken som tornade upp sig bakom henne. Jo, Astrid, vatten över huvudet, flera tusen liter vatten!

Nu började Robin rulla uppför sluttningen, och hon följde efter, förvånad över hur lätt ratten rörde sig. Omedvetet hade hon väntat sig samma tröga styrning som fått hennes axlar att värka när hon körde lastbil i Bosnien.

Hon följde efter Robin längs skogsvägen som från Granåkers Hästberg ledde in i nätet av smala, knappt körbara vägar som genomkorsade de stora skogarna. Det här var välkänd mark för henne, här hade hon cyklat och vandrat med svampkorg eller åkt traktor med sin morfar, här kände hon varje backe, varje krök av vägen till och med på natten.

Nu föll Getklackens mörka skugga över den månbelysta vägen och därefter mossen, trädlös och enslig under det gråbleka månljuset. Sedan kom ett skogsparti som var hennes eget, raka granstammar och svarta toppar mot den grå himlen, glesare när hon kom fram till området som hennes morbror avverkat och nyplanterat året innan han dog. Karavanen tog åt vänster in på en väg, knappt mer än två hjulspår, som förband två större skogsbilvägar. Efter en kilometer kom de ut på nästa väg, och de tre första ekipagen svängde åt vänster medan Robin följde av Astrid svängde högerut. I ljuset från sina egna strålkastare såg Astrid hur Robins spridare slogs på, kraftiga vattenstrålar som glittrade i strålkastarljuset medan det fyllde diken och dränkte in förtorkat gräs och törstande mossa i skyddande väta.

Skulle det räcka för att hejda branden?

De måste vara nära den nu, för hon kände lukten av brandrök som inte luktade som någon annan rök eftersom det som nu brann var sådant som inte brukade brinna. Håret reste sig i Astrids nacke och det pirrade i fingrar och tår när adrenalinet strömmade ut i kroppen för att göra henne redo att möta faran, en känsla hon mindes från Bosnien när en vägspärr med nervösa och beväpnade män kunde vänta bakom varje krök längs vägen. Hon stängde av luftkonditioneringen för att inte få in mer av den stickande röken i hytten och såg sig vaksamt omkring.

Till höger om dem steg marken mot en ås där flera gårdar förr i tiden haft fåbod, hukande grå timmerstugor uppe på åskammen som nu var fritidshus, osynliga i mörkret.

Sedan kom ett parti med tät ovårdad skog, full av sly och snår och halv vuxna småträd mellan de äldre trädens täta stammar. Det kallades Hellbergs skifte, skog som försumrats i femtio år efter ett arvsskifte som slutat i dödlig osämja mellan syskonen som skulle dela på arvet. Astrid ryste vid tanken på en brand här där det skulle vara omöjligt att ta sig fram med slangar och sprutor.

Efter Hellbergs skifte glesnade skogen igen och terrängen steg mot ännu en ås, flack och strösslad med stenbumlingar. Vägen svängde lätt åt vänster och plötsligt var de nära fronten, en handfull män som i mörkret desperat kämpade med att lägga ut slang och spruta vatten över skogen. Röken tätnade och bortanför träden till vänster såg Astrid det röda skenet från branden, ett lågt sken, en eld som kröp längs marken och girigt slukade allt brännbart i sin väg.

Det började bli varmt inne i hytten, varmt som under stekande sol utan luftkonditionering, och hon kände svetten rinna i ansiktet och längs halsen, ner under skyddskläderna. Robins traktor stannade och Astrid lättade på gasen, ställde sig stilla bakom honom med motorn i gång.

Som från ingenstans kom en kraftig vindstöt som fick träden att vaja och lade buskar och gräs platt mot marken, en stormvind i den stilla natten. Samtidigt flammade det röda skenet bakom träden upp till en brinnande mur, en ridå av eld och lågor som slickade trädens toppar och stormade framåt som ett levande väsen. Astrid mindes vad Robin sagt, elden som kom emot honom som draken i sagan, och en bråkdels sekund satt hon bara och stirrade, trollbunden av kraften i eldstormen som i rasande takt förtärde träden. Men förflamningen varade inte länge, hon såg männen som drog slang komma springande mot vägen på flykt undan draken, och hon slog upp dörren och ropade till dem att klättra upp i traktorn, fast hennes röst drunknade i eldstormens dån. Framför sig såg hon även Robin öppna dörren och vinka.

Från de brinnande trädens toppar kom eldbollar flygande över vägen. En av dem landade i diket som de vattnat och slocknade, men en annan landade i de torra snåren längre bort och låg där och pyrde.

I gnistregnet syntes de springande männen som svarta silhuetter mot ridån av eld och nu var de framme vid vägen, och Astrid höll upp tre fingrar i luften som tecken på att tre av dem fick plats i hennes hytt. De andra två klättrade upp hos Robin, och han rullade framåt följd av Astrid samtidigt som branden under bombardemanget av eld började få fäste på andra sidan vägen.

Snart skulle de vara instängda.

– Tack, sade en av hennes passagerare, det var nära ögat.

– Än är vi inte i säkerhet, sade Astrid och tryckte på gasen, fyrtio kilometer i timmen, varför kunde inte den eländiga traktorn gå vidare! De måste komma bort från elden innan den slukat allt syre så att motorn dog av syrebrist

Den här vägen kände hon inte till så bra och hon visste inte vart den ledde, men att vända tillbaka var uteslutet och dessutom skulle hon aldrig kunna vända traktorn i mörkret. Hon tog sin mobiltelefon och försökte ringa Robin men upptäckte att det inte fanns någon mobiltäckning. Hon hoppades att Robin visste vart de var på väg.

Och att de skulle kunna ta sig därifrån.